

POLIITTISTA KIRISTYSTÄ

Kiristykseksi sanotaan rahojen tavoittelemista uhkailemalla paljastaa joitakin tosiasioita tai keksittyjä „historioita”, jotka voivat olla epämieluisia paljastettavalle, tai uhkailemalla, että hänelle voidaan aiheuttaa joitakin muita ikävyyksiä.

Poliittinen kiristys on paljastuksilla uhkaamista tai tosiasiallisten ja vielä useammin keksittyjen „historioiden” paljastamista tarkoituksella aiheuttaa poliittista vahinkoa, panetella, riistää vastustajalta mahdollisuudet poliittiseen toimintaan tai tehdä se hänelle vaikeaksi.

Meidän tasavaltalaiset, suotakoon anteeksi tällainen sanonta, jopa demokraattiset porvarimme ja pikkuporvarimme ovat kunnostautuneet poliittisen kiristyksen sankareina pannessaan alulle väärin syytösten, valheiden ja parjausten „kampanjan” heille epämieluisia puolueita ja poliittisia toimihenkilöitä vastaan. Tsaarivalta vainosi karkeasti, hillittömästi, petomaisesti. Tasavaltalainen porvaristo vainoaa *likaisesti*, pyrkien tahrimaan vihaamansa proletaarisen vallankumousmiehen ja internationalistin parjauksella, valheella, ilkeämielisillä viittauksilla, väärillä syytöksillä, huhuilla ynnä muulla ynnä muulla.

Varsinkin bolshevikit ovat saaneet kunnian tuntea omassa nahassaan näitä tasavaltalaisten imperialistien käyttämiä vainoamismenetelmiä. Bolshevikki voisi yleensäkin soveltaa itseensä tunnettua runoilijan sanontaa: „Ääniä hyväksymisen hän ei kuule suloisessa ylistyksen pauhussa, vaan vihan villissä kiljunnassa”⁷³.

Vihan villiä kiljuntaa alkoi ryöpytä bolshevikkeja vastaan kaikkien porvarillisten ja miltei kaikkien pikkuporva-

rillisten lehtien palstoilta melkein heti Venäjän vallankumouksen *alettua*. Ja bolshevikki, internationalisti, proletaarisen vallankumouksen kannattaja voi oikeutetusti „kuulla” tuossa vihan villissä kiljunnassa hyväksymisen ääniä, sillä porvariston hillitön viha muodostuu usein parhaaksi todistukseksi siitä, että parjattu, vainottu, jahdattu palvelee proletariaattia oikealla tavalla ja rehellisesti.

Sitä, että porvariston parjaukselliset menetelmät ovat luonteeltaan kiristystä, voimme valaista erityisen havainnollisesti esimerkillä, joka *ei* koske meidän puoluetamme, nimittäin eserrä Tshernovin tapauksella. Haluten pelästyttää tai karkottaa Tshernovin, ryhtyivät tunnetut parjaajat, kadettipuolueen jäsenet, Miljukov ja Hessen etunenässä, vainoamaan häntä hänen ulkomailla julkaistujen, muka „tappiohenkisten” artikkeliensa vuoksi sekä sen johdosta, että hän oli ollut kosketuksessa henkilöihin, jotka muka olivat vastaanottaneet rahaa saksalaisen imperialismin asiamiehiltä. Vaino alkoi yltyä. Koko porvarillinen lehdistö yhtyi siihen.

Mutta sitten kadetit ja eserrät „tekivät sovinnon” ministeriön tietyn kokoonpanon pohjalla. Ja — voi ihmettä! — Tshernovin „syytösjuttu” katosi!! „Juttu” katosi muutamassa päivässä, ilman oikeudenkäyntiä, ilman tutkimusta, ilman asiakirjojen julkaisemista, ilman todistajain kuulustelua, ilman asiantuntijain lausuntoja. Kun kadetit olivat tyytymättömiä Tshernoviin, syntyi parjaava „syytösjuttu”. Kun kadetit tekivät Tshernovin kanssa, vaikkapa väliaikaisestikin, poliittisen sovinnon, niin „juttu” katosi.

Siinä teille selvä esimerkki poliittisesta kiristyksestä. Henkilövainot sanomalehdissä, parjaukset, ilkeämieliset viittaukset ovat porvariston sekä Miljukovien, Hessenien, Zaslavskien, Danien y.m. heidän kaltaistensa heittoiden käsissä poliittisen taistelun ja poliittisen koston välineenä. Kun poliittinen päämäärä on saavutettu, niin „juttu” N. N:ää tai M. M:ää vastaan „katoaa” todistaen siten „jutun” alullepanijan halpamaista luonnetta, katalaa epärehellisyyttä ja kiristäjänmieltä.

Sillä onhan selvää, että *ei*-kiristäjä ei keskeyttäisi paljastuksiaan minkäänlaisten poliittisten muutosten takia, jos hän tekisi paljastuksiaan rehellisten vaikutteiden innoittamana, *ei*-kiristäjä jatkaisi joka tapauksessa paljastuksiaan loppuun asti, oikeuden tuomion julistamiseen saakka, siihen

asti, kunnes asia on tehty täysin selväksi yleisölle, kunnes *kaikki* asiakirjat on kerätty ja saatettu julkisuuteen tai kunnes hän tunnustaa avoimesti ja suoraan, että hänelle on sattunut erehdys tai vääärinkäsitys.

Tshernovin, ei-bolshevikin, esimerkki näyttää meille havainnollisesti, millainen on todelliselta olemukseltaan se kiristysrynnäkö, jota porvarillinen ja pikkuporvarillinen lehdistö käy bolshevikkeja vastaan. Kun näiden pääoman ritarien ja sen hännystelijäin poliittinen päämäärä näytti heistä saavutetulta, kun bolshevikkeja vangittiin ja heidän lehtensä lakkautettiin — silloin kiristäjät *vaikenivat!* Nämä bolshevikkeja vastaan suunnatun sotaretken sankarit, Miljukovit ja Hessenit, Zaslavskit ja Danit vaikenivat, vaikka heillä oli käytettävissään kaikki välikappaleet totuuden selvillesaamiseksi: sekä lehdistö että rahaa, sekä ulkomaisen porvariston apu että Venäjän koko porvariston „yleisen mielipiteen” myötävaikutus ja maailman erään suurimman valtakunnan valtiovallan ystävällismielinen tuki, vaikka heillä oli kaikki tämä käytettävissään — he *vaikenivat*.

Jokaiselle rehelliselle ihmiselle käy selväksi se, mikä kävi heti selväksi valveutuneille työläisille, joita koko elämä valmentaa tajuamaan nopeasti porvariston menetelmät, — nimittäin se, että Miljukovit ja Hessenit, Zaslavskit ja Danit y.m. y.m. ovat *poliittisia kiristäjiä*. Sitä on juurrutettava mieliin, selitettävä sitä joukoille, toistettava sitä joka päivä sanomalehdessä, kerättävä siitä asiakirjoja lentokirjasta varten, on boikotoitava kiristäjiä j.n.e. j.n.e. Nämä ovat proletariaatin arvolle sopivia taistelumenetelmiä parjausta ja kiristystä vastaan!

Eräänä viimeisimmistä on joutunut kiristykseen uhriksi meidän toverimme Kamenev. Hän „on vetäytynyt syrjään yhteiskunnallisesta toiminnasta”, kunnes asia tutkittaisiin. Se on mielestämme väärin. Sitähän kiristäjät vain halusivatkin. He eivät halua tutkia asiaa. Kameneville olisi ollut riittävää asettaa heittiöiden vastapainoksi *oman* puolueensa luottamus — haukkukoot sitten „Retshin”, „Birezhevkan”, „Denin”, „Rabotshaja Gazetan” ynnä muiden halpamaisten sanomalehtien koirat.

Jos puolueemme suostuu vatedeskin johtajiensa syrjäyttämiseen yhteiskunnallisesta toiminnasta sen takia, että porvaristo on heitä parjannut, niin puolue kärsii hirveästi,

aiheuttaa vahinkoa proletariaatille, tuottaa iloa sen vihollisille. Sillä porvaristolla on paljon sanomalehtiä ja vielä enemmän palkattuja kiristäjä-kynäniekkoja (Zaslavskin ja kumpp. kaltaisia), meidän puolueyöntekijöittemme „syrjäyttämisen” tulee olemaan sille ylen helppoa! Asian tutkimista, totuuden etsimistä se ei ajattelekaan.

Ei, toverit! Älkäämme välittäkö porvarilehdistön kiljunasta! Älkäämme tuottako iloa kiristäjäheittiöille — Miljukoveille, Hesseneille, Zaslavskeille. Luottakaamme proletariiden tuomioon, oman 240.000 internationalistia käsittävän puolueemme valveutuneiden työläisten tuomioon. Älkäämme unohtako, että kaikkialla maailmassa porvaristo liittossa puolustuskantalaisten kanssa vainoaa internationalisteja valheen, parjauksen ja kiristyksen menetelmin.

Leimatkaamme epäröimättä kiristäjät häpeällä. Olkaamme järkkymättömiä selvittäessämme vähäisimmätkin epäilykset valveutuneiden työläisten tuomiolla, oman puolueemme tuomiolla; puolueeseen me luotamme, siinä me näemme aikakautemme järjen, kunnian ja omantunnon, vallankumouksellisten internationalistien kansainvälisessä liitossa me näemme työväenluokan vapautusliikkeen ainoan takeen.

Eikä minkäänlaista peräänantamista niiden „yleiselle mielipiteelle”, ketkä istuvat samassa ministeristössä kadettien kanssa, ketkä kättelevät Miljukoveja, Daneja, Zaslavskeja!

Alas poliittiset kiristäjät! Häpeä ja boikotti heidän osakseen! Tehtäköön väsymätöntä paljastustyötä heidän katalien nimiensä saattamiseksi työväenjoukkojen tietoon! Meidän on kuljettava lujina omaa tietämme, suojeltava puolueemme toimintakykyä, suojeltava sen johtajia jopa siinäkin mielessä, etteivät he joutuisi hukkaamaan aikaa ilkeyksien harjoittajien ja heidän ilkeiden parjauksiensa takia.